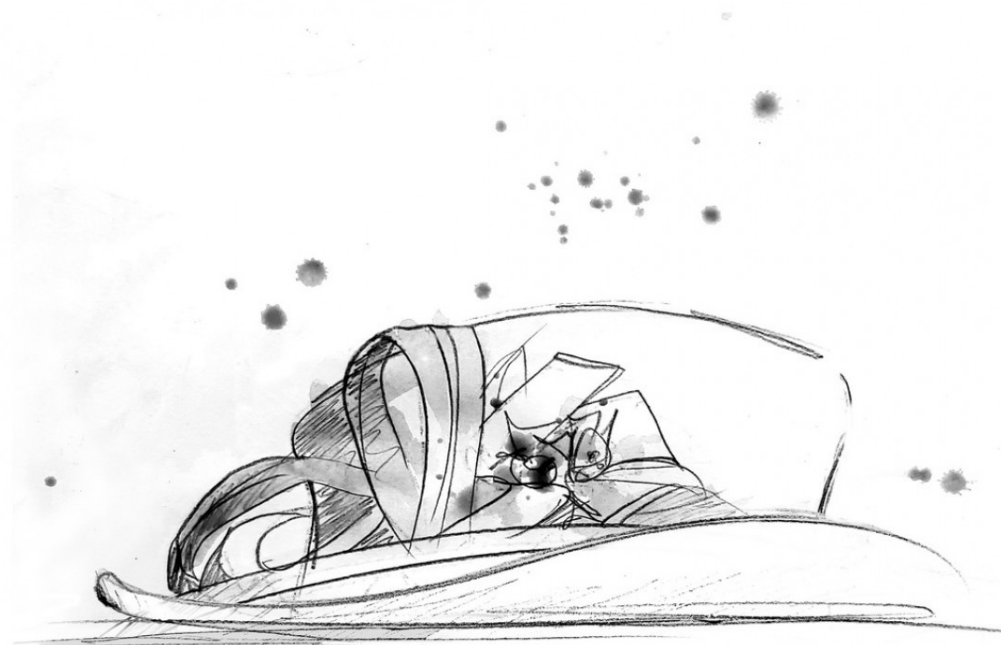

El barret de la Reina

Il·lustracions: Bet Calderer / Text: Xavier González-Costa

La Ginny no sabia què posar-se. Havia quedat amb la seva amiga Molly, però li feia molta mandra. Ara bé, també era veritat que, sempre que la necessitava, la Molly era al seu costat, i això, d'ençà que s'havia mort la mare i ella s'havia quedat ben sola, era molt i molt d'agrair. A més, en un moment com l'actual, en què semblava que tot se li girava d'esquena i la por s'havia convertit en una mena de paràsit que no parava, dia i nit, de rosegar-la i consumir-la, sortir aquell diumenge amb la seva amiga, segur que li faria bé i que no se'n penediria.

De manera que la Ginny va treure el millor vestit que tenia de l'armari, se'l va posar, es va arreglar els cabells i, fins i tot, es va maquillar una mica, abans de tancar la porta del pis i resar una oració perquè no tingués cap problema quan, al vespre, tornés a arribar a casa.

Vivia a Clerkenwell, un barri tradicionalment obrer al nord de la City de Londres, que als anys noranta del segle passat va començar a posar-se de moda entre els artistes liberals i van proliferar-hi agències publicitàries, estudis de fotografia i les seus d'alguns diaris. Un barri humil de gent treballadora que va veure com el preu del metre quadrat començava a pujar fins a xifres inassumibles per als llogaters de tota la vida, que en van haver d'anar marxant, definitivament.

La Ginny, però, aguantava, tot i que ja feia temps que patia mobbing per part de l'empresa que s'havia convertit en la propietària del bloc on ella residia, a Woodbridge Street. Un edifici antic on convivien petits tallers i pisos minúsculs, que havia estat casa seva des que era una criatura i d'on pensava que no n'hauria de marxar mai. Actualment, però, tot i la lletjor aparent d'aquell carrer estret ple de bosses d'escombraries, l'esnobisme imperant l'havia convertit en el lloc desitjat per molts nou-rics amb aires de bohemí i ideologies progressistes tan hipòcrites, que

resultaven un insult per al passat d'esquerra treballadora que havia creat i fet créixer aquella part, invisible aleshores, de la ciutat.

En resum, que si no fos pel contracte de renda antiga que encara tenia, amb el seu sou de dependent a al Selfridges d'Oxford Street (on, malgrat ser uns grans magatzems de luxe i haver estat reconeguts com una de les millors companyies del país per treballar, el personal cobrava una merda), la Ginny no podria pagar mai el preu que es demanava per qualsevol dels lofts de luxe que proliferaven al barri.

També és veritat que, amb els anys que feia que hi donava voltes i la seva experiència, segur que hauria pogut trobar alguna feina millor, però ella tampoc tenia massa ambicions, era soltera i allà s'hi trobava com a casa. Tot i que, ara que veia a venir que hauria de marxar del seu pis de tota la vida per anar a viure qui sap on, potser se'n penedia. Però, a la seva edat, ja era massa tard.

Vaja, que la Molly li havia dit que es mudés ben mudada per anar a veure la Reina, i ella en tenia ben poques ganes? però hauria de fer el cor fort. Era la seva millor amiga, l'amiga de sempre i, de fet, es podria dir que l'única que li quedava, tot i haver-se traslladat de Clerkenwell ja feia molts anys. Perquè, a la feina, tothom era més jove i ella ja ni s'hi acostava. I quan plegava, se'n tornava de dret a casa, fins a l'endemà.

Una vegada, també amb la Molly, es van apuntar a una coral per poder veure's elles dues, conèixer gent nova i fer alguna cosa diferent els caps de setmana, però va durar poc. Allà, al revés que a Selfridges, tothom era més gran, i quan un vidu, que podria haver estat el seu pare, li va començar anar al darrere, a la Ginny li havia fet tant de fàstic, que va convèncer l'altra per no tornar-hi a posar els peus.

És a dir, que no tenia a ningú més i, si aquest diumenge, a la seva amiga li feia il·lusió anar fins a Windsor per veure com sa Majestat sortia amb el descapotable a saludar els súbdits per celebrar el seu propi aniversari, ella no li podia dir que no.

Els súbdits?

La Ginny no hi entenia gens de política, mai sabia a qui votar. Altres maldecaps tenia, ella. Però, si alguna vegada s'hi havia aturat a pensar, li costava entendre com en un món on tothom s'omple la boca de democràcia, hi podia haver encara uns personatges medievals que no havia escollit ningú, que estaven per sobre de tots i vivien (mai tan ben dit) a cos de rei. O, plantejat d'una altra manera, si la Constitució deia que tothom és igual, per què n'hi havia que naixien súbdits i altres que naixien senyors, amb el privilegi vitalici i hereditari de viure dels primers? I, això, sense concurs de mèrits, ni enviaments de currículum, ni eleccions ni referèndums. És més, si rasquéssim una mica - cavil·lava ella-, probablement les monarquies vulneraven algun principi o algun article de la Declaració Universal de Drets Humans, però com que els humans que haurien de fer complir aquests drets miraven cap a una altra banda, doncs anaven passant els segles i tot continuava igual. Ningú gosava dir res, al contrari. Molta gent els admirava, els idolatrava i els arribava a estimar i tot, malgrat que algun d'aquests individus fes servir els serveis secrets del seu Estat, amb la connivència de tota la classe política i de les elits i els lobbies de poder, per anar a visitar les seves amants i comprar el seu silenci amb fons reservats, o per anar a caçar elefants.

Una vegada, mentre preparaven el te, li havia deixat anar tota aquesta reflexió a la Molly, però va semblar que l'altra es molestava. La va replicar relacionant-li que la Reina havia tingut una vida molt difícil; que ser la cap de l'Estat i d'un orgull per a tots els britànics com és la Commonwealth era una responsabilitat per a la qual havies d'haver nascut, ja que suposava i suportava la indissolubilitat de l'imperi; que haver d'estar preparada per a totes les recepcions i àpats institucionals als quals havia d'assistir, encara que no en tingués ganes, havia de ser un sacrifici impossible per poder conservar la línia? i que "no t'hi vulguis pas trobar".

Després d'aquesta tirallonga, la Ginny poc va gosar tornar a treure el tema mai més. I ara, malgrat el mal als genolls de tant estar dreta a Selfridges i la por que l'artrosi que li havien diagnosticat la deixés invàlida (ja que no es podia permetre de cap manera faltar a la feina per operar-se, i la llista d'espera per posar-se una pròtesi era més llarga que un dia sense pa), es va vestir amb el més nou que tenia, va caminar fins a l'estació de metro de Farringdon, va agafar la Circle Line fins a Paddington per fer transbordament al tren que, primer, la va deixar a Slough i, després de canviar de comboi, la va portar finalment a Windsor & Eton Central, on ja l'esperava la Molly per acabar d'arribar a peu fins als afores del castell.

La gentada que hi havia era impressionant i l'alegria general s'encomanava. A més, feia sol i això també era un motiu perquè tothom estigués content? però ella no n'estava.

L'altra xerrava i xerrava. Feia dies que no es veien i tenia moltes coses per explicar-li, ja que aquell divorciat amb qui treballava a l'oficina de correus i de qui ja n'hi havia parlat alguna vegada, ara, li començava a tirar els trastos més descaradament i n'estava encantada. Això no obstant, malgrat que, com a bona amiga, hauria hagut de compartir el seu entusiasme, en veure-la tan emocionada, a la Ginny una esgarrifança li va fer encongir el cor i un desassossec sobtat li va glaçar l'ànima. N'estava gelosa? No podia ser. No volia que fos, vaja, I no era, caram! Però la perspectiva d'un futur sense ella, se li podia arribar a fer insuportable.

"No t'hi vulguis pas trobar", li havia dit aquella vegada.

També es podia sentir tan sola la Reina, tot i el marit, els fills, els nets i tota la parentela?

Havia escoltat alguna vegada als vestidors de la feina, mentre es posava l'uniforme, que la corona ja portava les banyes incorporades. Tothom havia rigut. Bé, gairebé tothom, perquè ella no ho havia fet. Ella només havia pogut pensar que, si era així, certament, havia de ser ben desagradable i no li havia fet gens de gràcia.

"No t'hi vulguis pas trobar": anava donant-hi voltes mentre la Molly no callava.

Fins que, de sobte, la gernació del seu voltant es va posar a cridar, com histèrica, alhora que alguns entonaven la cançó d'aniversari dirigida a la Reina que, puntual com sempre, acabava de sortir del castell i, amb el seu marit, pujava al Range Rover State Review sense sostre que els esperava a l'esplanada del davant.

Els carrers per on havia de passar estaven protegits per tanques metàl·liques i un policia cada deu metres, amb l'objectiu de contenir aquella multitud que, embogida, va aixecar els seus mòbils per enregistrar l'instant i es va posar de puntetes per no perdre's ni un sol moviment de s'altesa? però, a la Ginny, els seus genolls no li van permetre. Només va poder veure el barret de la Reina entre les esquenes, els caps, els braços i els telèfons de les persones que tenia al seu davant, just abans de desaparèixer en tombar la cantonada que hi havia una mica més enllà.

Era un barret gris perla amb decoracions d'un verd suau que segur que combinava perfectament amb el vestit jaqueta i les sabates. Una creació exclusiva feta amb la mida i la forma exacta del seu cap, amb una ala que, en cap cas, podia tocar-li l'abric ni mai entorpir-li la mirada. Un element que, en definitiva, era el seu toc de distinció, qui sap si per allò de les banyes que, enriolades, comentaven als grans magatzems les seves companyes.

També explicaven que la Reina tenia més de cinc mil barrets, la qual cosa, sumada a la broma de la corona que acabava de recordar, va fer -ara sí- somriure a la Ginny, en pensar quina mena de casa devia ser la que habitava aquella dona.

"No t'hi vulguis pas trobar"!

Era una broma tan fàcil, aquesta de la casa de barrets, que mai s'atreviria a verbalitzar-la. Però d'una casa va passar a una altra i, per associació d'idees, la rialla se li va esborrar de la cara i li va tornar al pensament l'assetjament que estava patint del propietari del seu pis, que li enviava esbirros a amenaçar-la, feia que se li caguessin a la porta i li canviava el pany del portal de l'escala cada dos per tres, deixant-la al carrer hores i hores fins que un altre veí arribava. I, de retruc, va tornar a pensar en el vell de la coral, que encara li enviava whatsapp amb insinuacions i comentaris tan desagradables que ella es preguntava moltes vegades si no podien ser, fins i tot, denunciables. Fins que, potser a causa d'aquests pensaments tempestuosos que l'aclaparaven, un dels seus genolls li va fallar i va quedar asseguda a terra, plorant, sense poder aixecar-se, malgrat que la Molly i altra gent del costat s'esforcessin de valent per ajudar-la.

La Molly, la seva única amiga que, si ara anava endavant amb la seva relació, s'allunyaria d'ella, inevitablement. I es va veure sola, amb poc més de cinquanta anys, sense feina, desnonada, potser en una cadira de rodes, aparcada en algun forat que pogués pagar amb la minsa pensió d'invalidesa que li quedaria, lluny d'on havia viscut tota la vida, lluny de tot el que havia sigut la seva vida, i amb tota una vida sense vida per endavant.

"No t'hi vulguis pas trobar"?

Qui sap si la Reina, aquella dona que havia patit tant i tenia tantes responsabilitats i maldecaps, es voldria per ella intercanviar?

Perquè els barrets, si li feien il·lusió, ja els hi deixaria quedar.

X

avier González-Costa va començar a viatjar als vuit anys acompanyant a Juli Verne i a Tintin. Després, de gran, ha anat a veure si és veritat, cooperant amb la desapareguda organització "Viatgers sense Fronteres" que va presidir des de la seva fundació. És escriptor autodidacta, de formació acadèmica en el món de les ciències. Ha guanyat diversos premis de poesia i de teatre. Com a actor, porta més de vint-i-cinc obres de teatre al sarró del Garrofa, que va interpretar durant vint-i-sis Nadals als Pastorets de Berga.

Bet Calderer és una berguedana de Barcelona, artista i grafista. Sortida dels forns de la Facultat de Belles Arts de la capital, se sent orgullosa de poder dir que va començar a treballar al costat Pepe Calvo, amb qui va aprendre l'ofici de donar solucions de disseny gràfic per a empreses com Coca-cola, Santiveri, Martínez-Bimbo, Marcilla, etc. Des de fa quinze anys ha fet de la seva passió, la pintura i el dibuix, el seu modus vivendi. Ha col·laborat amb Ibèrica de dansa amb l'escenografia pictòrica de l'espectacle "Las estaciones".

